

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 234/2014**z dnia 11 marca 2014 r.****ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2, art. 209 ust. 1 i art. 212 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia powinna dążyć do rozwijania stosunków z państwami trzecimi i tworzenia z nimi partnerstw. Niniejsze rozporządzenie stanowi nowy i uzupełniający instrument zapewniający bezpośrednie wsparcie realizacji polityk zewnętrznych Unii, poszerzający partnerstwa na rzecz współpracy i dialog polityczny o obszary i tematy wykraczające poza współpracę na rzecz rozwoju. Niniejsze doświadczenia opierają się na doświadczeniach zdobytych z krajami uprzemysłowionymi oraz krajami i terytoriami o wysokim dochodzie w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1934/2006 ⁽³⁾.
- (2) Zakres współpracy z krajami, terytoriami i regionami rozwijającymi się w ramach programów geograficznych ustanowionych na podstawie Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1905/2006 ⁽⁴⁾ był prawie w całości ograniczony do finansowania działań mających na celu spełnienie kryteriów ustanowionych w odniesieniu do oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (DAC/OECD).
- (3) W ciągu ostatnich dziesięciu lat Unia konsekwentnie wzmocniła swoje dwustronne stosunki z wieloma

krajami uprzemysłowionymi oraz innymi krajami i terytoriami o wysokim lub średnim dochodzie w różnych regionach świata.

- (4) Unia potrzebuje finansowego instrumentu polityki zagranicznej o zasięgu globalnym, umożliwiającym jej finansowanie działań, które mogą nie kwalifikować się do ODA, ale które są niezbędne do pogłębienia i utrwalenia jej stosunków z państwami trzecimi, w szczególności poprzez dialog polityczny i tworzenie partnerstw. Ten nowy instrument — innowacyjny pod względem zakresu zastosowania oraz celów — powinien stworzyć warunki sprzyjające zacieśnianiu stosunków między Unią a odpowiednimi państwami trzecimi, a także propagować podstawowe interesy Unii.
- (5) W interesie Unii leży zacieśnianie stosunków i pogłębianie dialogu z krajami, w przypadku których Unia ma strategiczny interes w propagowaniu powiązań, zwłaszcza z krajami rozwiniętymi i rozwijającymi się, które odgrywają coraz większą rolę w relacjach międzynarodowych, w tym w zakresie globalnego zarządzania, polityki zagranicznej, gospodarki międzynarodowej, na wielostronnych forach i w ramach podmiotów, takich jak grupy G-8 i G-20, a także w zakresie rozwiązywania problemów ogólnoswiatowych.
- (6) Unia musi budować szeroko zakrojone partnerstwa z nowymi graczami na arenie międzynarodowej w celu wspierania stabilnego i sprzyjającego włączeniu społecznemu porządku międzynarodowego, ochrony wspólnych globalnych dóbr publicznych, propagowania podstawowych interesów Unii i upowszechniania wiedzy na temat Unii w tych krajach.
- (7) Zakres niniejszego rozporządzenia powinien obejmować cały świat, umożliwiając wspieranie w stosownych przypadkach działań w zakresie współpracy, które stanowią podstawę stosunków z każdym krajem, w przypadku którego Unia ma strategiczny interes, zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia.
- (8) W interesie Unii leży dalsze propagowanie dialogu i współpracy z krajami, które nie kwalifikują się już do korzystania z programów dwustronnych w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 ⁽⁵⁾ („Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju”).
- (9) Ponadto w interesie Unii leży posiadanie integracyjnych instytucji globalnych opartych na rzeczywistym multilateralizmie i podejmowanie działań w tym celu.
- ⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014-2020 (zob. s. 44 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 41).⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

- (10) W ramach niniejszego rozporządzenia Unia powinna wspierać realizację zewnętrznego wymiaru strategii przedstawionej przez Komisję w komunikacie z dnia 3 marca 2010 r., zatytułowanym „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” („Europa 2020”), co powinno obejmować trzy filary: gospodarczy, społeczny i środowiskowy. W szczególności niniejsze rozporządzenie powinno wspierać realizację celów związanych z kwestiami globalnymi, takimi jak zmiana klimatu; bezpieczeństwo energetyczne i efektywne gospodarowanie zasobami; przestawienie się na bardziej ekologiczną gospodarkę; nauka, innowacje i konkurencyjność; mobilność, handel i inwestycje; partnerstwa gospodarcze; współpraca biznesowa, regulacyjna oraz współpraca w dziedzinie zatrudnienia z państwami trzecimi; oraz lepszy dostęp do rynku unijnych przedsiębiorstw, w tym umiędzynarodowienie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Unia powinna również propagować dyplomację publiczną, współpracę w kwestiach edukacyjnych i akademickich oraz działania informacyjne.
- (11) W szczególności przeciwdziałanie zmianie klimatu jest uznawane za jedno z największych globalnych wyzwań, przed którymi stoi Unia oraz szerszej pojęta wspólnota międzynarodowa. Zmiana klimatu jest dziedziną, w której konieczne są pilne działania międzynarodowe; osiągnięcie celów Unii w tym zakresie wymaga także współpracy z krajami partnerskimi. Unia powinna zatem zintensyfikować starania, aby propagować wypracowanie w tym względzie ogólnoświatowego porozumienia. Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r., zatytułowanym „Budżet z perspektywy »Europy 2020«”, który wzywa Unię do zwiększenia części jej budżetu dotyczącej klimatu przynajmniej do 20 %, niniejsze rozporządzenie powinno przyczynić się do osiągnięcia tego celu.
- (12) Wyzwania o charakterze ponadnarodowym, takie jak degradacja środowiska oraz dostęp do surowców i ziem rzadkich oraz ich zrównoważone wykorzystanie, wymagają zastosowania integracyjnego podejścia opartego na zasadach.
- (13) Unia zobowiązuje się pomagać w osiągnięciu ogólnoświatowych celów w zakresie różnorodności biologicznej wyznaczonych na rok 2020 i wprowadzać w życie związaną z tym strategią na rzecz mobilizacji zasobów.
- (14) W ramach stosunków ze swoimi partnerami na całym świecie Unia angażuje się na rzecz wspierania godnej pracy dla wszystkich, a także ratyfikowania i skutecznego wdrażania uznanych na poziomie międzynarodowym norm pracy i wielostronnych umów w dziedzinie środowiska.
- (15) Ważnym strategicznym interesem Unii jest zwiększanie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia poprzez propagowanie sprawiedliwego i otwartego handlu i inwestycji na poziomie wielostronnym i dwustronnym oraz poprzez wspieranie negocjowania i wdrażania umów w zakresie handlu i inwestycji, których stroną jest Unia. W ramach niniejszego rozporządzenia Unia powinna przyczynić się do stworzenia na całym świecie przedsiębiorstwom unijnym, w tym MŚP, bezpiecznego otoczenia sprzyjającego zwiększeniu potencjału w zakresie handlu i inwestycji, w tym poprzez wspieranie współpracy i konwergencji regulacyjnej, propagowanie międzynarodowych standardów, poprawę ochrony praw własności intelektualnej oraz dążenie do usunięcia nieuzasadnionych przeszkód w dostępie do rynku.
- (16) Zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) działania Unii na arenie międzynarodowej mają opierać się na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzenia, oraz które zamierza ona wspierać na świecie, a mianowicie demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego.
- (17) Unia powinna dążyć do najbardziej skutecznego wykorzystania dostępnych zasobów w celu optymalizacji wpływu prowadzonych przez nią działań zewnętrznych. Powinno się to osiągnąć dzięki spójności i komplementarności unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych oraz stworzeniu synergii między niniejszym rozporządzeniem, pozostałymi instrumentami na rzecz finansowania działań zewnętrznych oraz innymi politykami Unii. Powinno to również pociągać za sobą wzajemne wzmocnienie programów opracowywanych w ramach instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych.
- (18) Aby zapewnić widoczność pomocy Unii wśród obywateli krajów beneficjentów i obywateli Unii, należy w stosownych przypadkach przeprowadzić za pomocą odpowiednich środków ukierunkowaną kampanię komunikacyjną i informacyjną.
- (19) Osiągnięcie celów niniejszego rozporządzenia wymaga stosowania zróżnicowanego i elastycznego podejścia do współpracy z najważniejszymi krajami partnerskimi, uwzględniającego ich sytuację gospodarczą, społeczną i polityczną, a także szczególne interesy, priorytety polityczne i strategię Unii, przy jednoczesnym zachowaniu zdolności do interweniowania wszędzie na świecie, gdzie wystąpi taka potrzeba. Unia powinna stosować kompleksowe podejście w polityce zagranicznej, w tym w odniesieniu do unijnych polityk sektorowych.
- (20) W celu skuteczniejszego wywiązania się ze swojego zobowiązania do propagowania i obrony swoich interesów w stosunkach z państwami trzecimi Unia powinna mieć możliwość reagowania w sposób elastyczny i terminowy na zmieniające się lub nieprzewidziane potrzeby poprzez przyjmowanie szczególnych środków nieuwzględnionych w wieloletnich programach indykatywnych.

- (21) Cele niniejszego rozporządzenia należy — jeżeli jest to możliwe i stosowne — realizować w konsultacji z właściwymi partnerami i podmiotami, w tym z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i władzami lokalnymi, z uwzględnieniem znaczenia, jakie ma ich rola.
- (22) Zewnętrzne działania Unii w ramach niniejszego rozporządzenia powinny przyczyniać się do osiągnięcia konkretnych rezultatów (obejmujących efekty, wyniki i wpływ) w krajach korzystających z zewnętrznej pomocy Unii. Jeżeli jest to stosowne i możliwe, rezultaty działań zewnętrznych Unii oraz skuteczność instrumentu ustanowionego niniejszym rozporządzeniem należy monitorować i oceniać na podstawie uprzednio zdefiniowanych, jasnych, przejrzystych oraz, w stosownych przypadkach, właściwych dla danego kraju i mierzalnych wskaźników, dostosowanych do specyfiki i celów instrumentu.
- (23) Działania podejmowane na mocy niniejszego rozporządzenia powinny w stosownych przypadkach należycie uwzględniać rezolucje i zalecenia Parlamentu Europejskiego.
- (24) W celu dostosowania zakresu niniejszego rozporządzenia do szybko zmieniających się warunków w państwach trzecich, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do priorytetów określonych w załączniku. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (25) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾. Biorąc pod uwagę charakter tych aktów wykonawczych, w szczególności ich aspekt kształtowania polityki oraz ich skutki finansowe, do ich przyjęcia należy stosować procedurę sprawdzającą, z wyjątkiem przypadków technicznych środków wykonawczych o niewielkiej skali finansowej.
- (26) Wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych są określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014⁽²⁾.
- (27) Niniejsze rozporządzenie określa pulę środków finansowych na okres jego stosowania, która ma stanowić główną kwotę odniesienia, w rozumieniu pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽³⁾, dla Parlamentu Europejskiego i Rady podczas corocznej procedury budżetowej.
- (28) Organizacja i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych są ustanowione w decyzji Rady 2010/427/UE⁽⁴⁾.
- (29) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności ustanowienie Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (30) Należy dostosować okres stosowania niniejszego rozporządzenia do okresu stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013⁽⁵⁾. Niniejsze rozporządzenie powinno być zatem stosowane od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i cele

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi („instrument partnerstwa”) w celu wspierania i propagowania interesów Unii i interesów wzajemnych. Instrument partnerstwa wspiera działania stanowiące skuteczną i elastyczną odpowiedź na konieczność realizacji celów wynikających z dwustronnych, regionalnych lub wielostronnych stosunków Unii z państwami trzecimi i przyczynia się do rozwiązywania problemów globalnych oraz zapewnia podejmowanie odpowiednich działań w następstwie decyzji podjętych na poziomie wielostronnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych (zob. s. 95 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

2. Działania, które mają być finansowane w ramach instrumentu partnerstwa, odzwierciedlają następujące cele szczególne Unii:

- a) wspieranie unijnych strategii partnerstwa na rzecz współpracy dwustronnej, regionalnej i międzyregionalnej, poprzez propagowanie dialogu politycznego i opracowanie wspólnego podejścia do wyzwań globalnych i reakcji na te wyzwania. Osiągnięcie tego celu mierzy się między innymi postęпами krajów partnerskich w przeciwdziałaniu zmianie klimatu lub rozpowszechnianiu unijnych norm środowiskowych;
- b) wdrażanie międzynarodowego wymiaru strategii „Europa 2020”. Osiągnięcie tego celu mierzy się na podstawie stopnia realizacji przez główne kraje partnerskie założeń poszczególnych obszarów polityki oraz celów strategii „Europa 2020”;
- c) poprawa dostępu unijnych przedsiębiorstw do rynków państw trzecich oraz zwiększenie wymiany handlowej, inwestycji i możliwości biznesowych, przy jednoczesnym usuwaniu przeszkód utrudniających dostęp do rynku i inwestycji, poprzez tworzenie partnerstw gospodarczych oraz współpracę biznesową i regulacyjną. Osiągnięcie tego celu mierzy się na podstawie udziału Unii w zagranicznej wymianie handlowej z głównymi krajami partnerskimi oraz przepływów handlowych i inwestycyjnych do krajów partnerskich objętych ukierunkowanymi działaniami, programami i środkami realizowanymi w ramach niniejszego rozporządzenia;
- d) propagowanie powszechnej wiedzy na temat Unii oraz eksponowanie Unii i roli, jaką odgrywa na arenie międzynarodowej za pomocą dyplomacji publicznej, kontaktów międzyludzkich, współpracy w kwestiach edukacyjnych i akademickich, współpracy w ramach ośrodków analitycznych oraz działań informacyjnych propagujących unijne wartości i interesy. Osiągnięcie tego celu można mierzyć między innymi za pomocą badań opinii publicznej lub ocen.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest przede wszystkim wspieranie działań w zakresie współpracy z krajami, w przypadku których Unia ma strategiczny interes w propagowaniu powiązań, zwłaszcza z krajami rozwiniętymi i rozwijającymi się, które odgrywają coraz istotniejszą rolę w relacjach międzynarodowych, w tym w zakresie polityki zagranicznej, międzynarodowej gospodarki i handlu, forów wielostronnych oraz ogólnosięwiatowego zarządzania i rozwiązywania problemów globalnych lub tam, gdzie Unia ma inne znaczące interesy.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, do współpracy w ramach niniejszego rozporządzenia mogą kwalifikować się wszystkie kraje, regiony i terytoria trzecie.

Artykuł 3

Zasady ogólne

1. Za pomocą dialogu i współpracy z państwami trzecimi Unia stara się propagować, rozwijać i umacniać zasady demokracji, równości, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz praworządności, które stanowią fundament Unii.

2. Aby wzmocnić oddziaływanie unijnej pomocy, w stosownych przypadkach stosuje się zróżnicowane i elastyczne podejście do kształtowania współpracy z państwami trzecimi, uwzględniając ich sytuację gospodarczą, społeczną i polityczną, a także szczególne interesy, priorytety polityczne i strategię Unii.

3. Unia propaguje spójne wielostronne podejście do wyzwań globalnych oraz zacieśnia współpracę z organizacjami i podmiotami międzynarodowymi lub regionalnymi, w tym z międzynarodowymi instytucjami finansowymi, agencjami, funduszami i programami Organizacji Narodów Zjednoczonych i innymi darczyńcami dwustronnymi.

4. Wykonując niniejsze rozporządzenie oraz kształtując politykę, planowanie strategiczne i programowanie oraz wdrażanie środków Unia zmierza do zapewnienia spójności i zgodności z innymi obszarami swoich działań zewnętrznych, w szczególności z Instrumentem Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju dla krajów rozwijających się oraz z innymi stosownymi dziedzinami unijnej polityki.

5. Działania finansowane w ramach niniejszego rozporządzenia opierają się w stosownych przypadkach na politykach współpracy określonych w instrumentach takich, jak umowy, oświadczenia i plany działania uzgodnione między Unią i zainteresowanymi organizacjami międzynarodowymi lub między Unią i zainteresowanymi krajami i regionami trzecimi.

Działania finansowane w ramach niniejszego rozporządzenia obejmują także obszary związane z propagowaniem szczególnych interesów, priorytetów politycznych i strategii Unii.

6. Wsparcie unijne przewidziane w niniejszym rozporządzeniu realizuje się zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 236/2014.

Artykuł 4

Programowanie i indykatorywny przydział środków

1. Komisja przyjmuje wieloletnie programy indykatorywne zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 3 wspólnego rozporządzenia (UE) nr 236/2014.

2. W wieloletnich programach indykatywnych określone zostają unijne strategiczne lub wzajemne interesy i priorytety, szczegółowe cele i oczekiwane rezultaty. W przypadku krajów lub regionów, w odniesieniu do których ustanowiono wspólny dokument ramowy określający całościową unijną strategię, wieloletnie programy indykatywne są sporządzane w oparciu o ten dokument.

3. W wieloletnich programach indykatywnych określa się również obszary priorytetowe wybrane do finansowania przez Unię oraz zamieszcza informacje na temat orientacyjnego przydziału środków finansowych, ogółem, dla każdego obszaru priorytetowego i dla każdego kraju partnerskiego lub grupy krajów partnerskich, na dany okres, w tym na temat udziału w inicjatywach globalnych. W stosownych przypadkach kwoty te mogą być wyrażone w formie przedziału.

4. Wieloletnie programy indykatywne mogą przewidywać kwotę środków finansowych, nieprzekraczającą 5 % kwoty ogólnej, która nie została przydzielona na obszar, kraj lub grupę krajów. Środki te przydziela się zgodnie z art. 2 ust. 2, 3 i 5 rozporządzenia (UE) nr 236/2014.

5. Procedura, o której mowa w art. 16 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 236/2014, może mieć zastosowanie w celu wprowadzenia zmian do wieloletnich programów indykatywnych w przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby.

6. W odniesieniu do osiągnięcia celów określonych w art. 1 Komisja może w swojej współpracy z państwami trzecimi uwzględniać geograficzną bliskość regionów najbardziej oddalonych Unii oraz krajów i terytoriów zamorskich.

7. We wszelkim programowaniu lub przeglądach programów przeprowadzanych po opublikowaniu sprawozdania z przeglądu śródkresowego, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 236/2014 („sprawozdanie z przeglądu śródkresowego”), uwzględnia się wyniki, ustalenia i wnioski tego przeglądu.

Artykuł 5

Priorytety tematyczne

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 6 w celu zmiany priorytetów tematycznych, które mają być realizowane w ramach unijnej pomocy w ramach niniejszego rozporządzenia, określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia. W szczególności, po opublikowaniu sprawozdania z przeglądu śródkresowego oraz w oparciu o zalecenia zawarte w tym sprawozdaniu, Komisja przyjmie do dnia 31 marca 2018 r. akt delegowany zmieniający załącznik do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, powierza się Komisji na okres obowiązywania niniejszego rozporządzenia.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 7

Komitet

Komisję wspomaga komitet ds. instrumentu partnerstwa. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 8

Pula środków finansowych

1. Pula środków finansowych przeznaczona na wykonanie niniejszego rozporządzenia w latach 2014–2020 wynosi 954 765 000 EUR.

Wysokość rocznych środków zostaje zatwierdzona przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

2. Zgodnie z art. 18 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 ⁽¹⁾, w celu propagowania międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego, orientacyjna kwota w wysokości 1 680 000 000 EUR z różnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych (Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa, ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 ⁽²⁾, Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 ⁽³⁾ oraz instrumentu partnerstwa), zostaje przydzielona na działania związane z mobilnością edukacyjną do i z krajów partnerskich w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1288/2013, a także na współpracę i dialog polityczny z organami, instytucjami i organizacjami działającymi w tych krajach. Do wykorzystania tych środków finansowych stosuje się rozporządzenie (UE) nr 1288/2013.

Finansowanie udostępnia się w ramach dwóch przydziałów wieloletnich obejmujących odpowiednio pierwsze cztery lata i pozostałe trzy lata. Przydział tego finansowania uwzględnia się w wieloletnich programach indykacyjnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z ustalonymi potrzebami i priorytetami krajów, których to dotyczy. Przydziały mogą zostać zmienione w razie poważnych nieprzewidzianych

okoliczności lub istotnych zmian politycznych zgodnie z priorytetami działań zewnętrznych Unii.

3. Działania objęte zakresem rozporządzenia (UE) nr 1288/2013 finansuje się z instrumentu partnerstwa tylko w zakresie, w jakim nie kwalifikują się do finansowania w ramach pozostałych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych oraz w zakresie, w jakim uzupełniają one i wzmacniają inne inicjatywy w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 9

Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Niniejsze rozporządzenie stosuje się zgodnie z decyzją 2010/427/UE.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s.50).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa (zob. s. 27 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (zob. s. 11 niniejszego Dziennika Urzędowego).

ZAŁĄCZNIK

PRIORYTETY TEMATYCZNE W RAMACH INSTRUMENTU PARTNERSTWA JAKO OGÓLNE RAMY PROGRAMOWANIA

1. Cel określony w art. 1 ust. 2 lit. a):

Wspieranie unijnych strategii partnerstwa na rzecz współpracy dwustronnej, regionalnej i międzyregionalnej, poprzez propagowanie dialogu politycznego i opracowanie wspólnego podejścia do wyzwań globalnych i reakcji na te wyzwania.

- Wspieranie realizacji umów o partnerstwie i współpracy, planów działania i podobnych instrumentów dwustronnych;
- Pogłębianie dialogu politycznego i gospodarczego z państwami trzecimi, mającego szczególne znaczenie dla spraw światowych, w tym dla polityki zagranicznej;
- Wspieranie zaangażowania we współpracę z państwami trzecimi w kwestiach dwustronnych i globalnych stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania;
- Propagowanie odpowiednich dalszych działań lub skoordynowanej realizacji konkluzji na forach międzynarodowych, takich jak grupa G-20.

Umocnienie współpracy w zakresie wyzwań globalnych, związanych w szczególności ze zmianą klimatu, bezpieczeństwem energetycznym i ochroną środowiska.

- Pobudzanie wysiłków w krajach partnerskich na rzecz zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, w szczególności poprzez propagowanie i wspieranie odpowiednich norm regulacyjnych i norm emisji;
- Stymulowanie zazieleniania produkcji i handlu;
- Rozwijanie współpracy energetycznej;
- Propagowanie odnawialnych i zrównoważonych źródeł energii.

2. Cel określony w art. 1 ust. 2 lit. b):

Realizowanie międzynarodowego wymiaru strategii „Europa 2020”, opartego na trzech filarach: gospodarczym, społecznym i środowiskowym:

- Rozwijanie dialogu politycznego i współpracy z odpowiednimi państwami trzecimi, z uwzględnieniem wszystkich obszarów wchodzących w zakres strategii „Europa 2020”;
- Propagowanie wewnętrznych polityk Unii z kluczowymi krajami partnerskimi i wspieranie konwergencji regulacyjnej w tym zakresie.

3. Cel określony w art. 1 ust. 2 lit. c):

Ułatwianie i wspieranie stosunków gospodarczych i handlowych z krajami partnerskimi:

- Propagowanie bezpiecznego otoczenia dla inwestycji i biznesu, w tym ochrona praw własności intelektualnej, znoszenie barier w dostępie do rynku, wzmocniona współpraca regulacyjna oraz propagowanie możliwości dla unijnych towarów i usług — w szczególności w obszarach, w których Unia ma przewagę konkurencyjną — a także standardów międzynarodowych;
- Wspieranie procesów negocjowania, realizowania i egzekwowania umów w sprawie handlu i inwestycji, których Unia jest stroną.

4. Cel określony w art. 1 ust. 2 lit. d):

- Umacnianie współpracy w zakresie szkolnictwa wyższego: zwiększanie mobilności studentów i nauczycieli akademickich, która ma prowadzić do tworzenia partnerstw mających na celu podwyższenie jakości szkolnictwa wyższego oraz studiów wspólnych prowadzących do uznawalności dyplomów (program Erasmus +);
 - Pogłębianie rozpowszechnionej wiedzy o Unii i zwiększenie jej widoczności: propagowanie unijnych wartości i interesów w krajach partnerskich poprzez nasiloną dyplomację publiczną i działania popularyzatorskie wspierające cele instrumentu.
-

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim ⁽¹⁾

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia (*). Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia (*) oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

(*) W stosownych przypadkach.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyrażonego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłoby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.